

Umělecký text a jeho stavba

Přechody mezi odstavci nebo kapitolami:

Mělký přechod

O. Bystřina: Hanácká legenda

Konec I. kapitoly:

„Vánice dosáhla vrcholu. Vír jakýsi sněhový se utvořil – ztmělo se ještě víc než dosud (bylo-li to vůbec možno!) – stařeček Šelepa **zůstali státi jako přimrazený**. Na chvíli i paměť všeho, co se kolem nich dělo, ztratili... Zdálo se jim, že se proměnili v ledový sloup... Více v té chvíli o sobě nevěděli.

Začátek II. kapitoly:

„Ani se už upamatovati nedovedli, jak dlouho **tak přimrazený státi zůstali**. Ale pojednou zdálo se jim, že hrozivá tma ustupuje slabému světlu ... jako by se dnilo!“

J. Čep: Můra (povídka)

V hloubi bytu cosi ožilo, bylo slyšet jakési zapraskání, šustot šatů a šoupání bačkor po chodbě. V štěrbíně dveří se objevily dvě ustrašené oči, podobající se očím myši nebo křečka, když povystrčí hlavu z díry a pátrá, nevznáší-li se nad ním něčí vražedná bota. Cyril řekl své jméno a **Amálie Frýbortová** otevřela.

Amálie Frýbortová byla čtyřicátnice, malá a zavalitá, měla malá černá očka, nizoučké čelo a nápadně mnoho vlasů.

J. Čep: Zbloudilý (povídka)

Petr Kleofáš ucítil najednou v této hlubině tmy a nejistoty jakousi tichou bezpečnost, která byla dokonalým odpoutáním ode všeho a měla příchuť jisté povýšené zvědavosti. **Dal** se bez uvažování dolů po silnici a myslel si, že zatluče na první chalupu první vsi, do které **přijde**.

Nešel příliš dlouho, když se najednou zakomíhalo proti němu v záhybu cesty žluté světlo.

Ostrý přechod mezi odstavci

J. Čep: Zbloudilý (začátek povídky)

Stavení toho odpoledne zpusťlo, hlasy v sousedních světnicích ztichly, na dvorku zůstal převrhnutý dětský vozík a pootevřenými vrátky nakukovala čísi koza. Nebe se zataáhlo, pahorky uzavřely kolem dokola krajinu náhle vymřelou a mstivou, cesty nešly nikam a hladina rybníka se leskla ocelově a nepřátelsky.

Petr Kleofáš vyšel z domu a pustil se cestou, která se mu namanula, a nikde nepotkal živé duše. Na močálovitých lukách se zaschlou trávou stály nad černými tůněmi pahýly starých vrb. Zamračené lesiky, provanuté dechem staroby a smrti, zahryzávaly se do chudých strání s ponorou nevraživosti. Na druhé straně za rybníkem krčily se pod tísnivou šedivostí oblohy hrbaté střechy nuzné vsi.

J. Čep: Můra

Cítil, že se mu dělá špatně, a myslil ze všech sil na jiné věci, aby se nesvalil na tuto černou mazlavou hlínu, aby nenarazil spánkem na některý z těch balvanů, aby nezůstal ležet uprostřed této mokré tmy.

Svahy se pomalu snižovaly a uprostřed pustých polí vyvstalo najednou k neobydlenému nebi osamělé stavení. Bylo úplně tmavé a tiché, jenom v oknech bloudil namodralý odlesk světel hořících dole ve městě.

J. Čep: Můra (povídka)

Cesta vedla na dně pusté rokliny na okraji městské periférie. Byla neurčitá chvíle mezi večerem a nocí, nebe bylo neurčitě tmavé, slepé a prázdné. Ze svahů rokle čněly mezi vlhkou hlínou lesklé balvany. Cyril Nedoma postavil kufry na zem, utřel si pot s čela a polkl chuť podezřelé nejistoty a zákeřného ticha, které číhaly okolo něho.

Věděl, že je na nepravé cestě a že by udělal nejlíp, kdyby se vrátil. Cítil, jak v něm stoupá nesmírná vlna hořkosti, a sehnul se, vzal opět s povzdechem kufry a vlekl je vzhůru do kopce (cesta roklinou příkře stoupala), a jak přitom svíral rty, cítil, že jsou studené jako led.